

Gewoon

Laura

Martina Branger

Inkijkexemplaar

Gewoon

Martina Branger

**L
a
u
r
a**

Eerste druk 2021
Copyright © Martina Branger

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious Studio
Omslagfoto Ton de Koning
Copyright © ProBeeld

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Antoinette van der Steeg | Ambilicious
Hoofdredacteur Inanna van den Berg

ISBN 978-94-93275-05-8 | NUR 330

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gewoon

**L
a
u
r
a**

Proloog

Waar heb je hulp bij nodig?

Het bericht was van ene Matt. Laura twijfelde over wat ze moest doen en besloot dapper om op zijn bericht te reageren.

Om even normaal te zijn.

Ze besloot toe te geven aan de drang om Matt een vriendschapsverzoek te sturen. Haar handen trilden toen ze op de verzendknop drukte.

Het geluid van de deurbel trok haar terug in het heden. Met haar ogen gesloten luisterde ze naar het gemompel op de gang.

Haar maag kromp ineen. Ze klapte haar laptop dicht, legde deze snel op de grond waarna ze het dekbed over zich heentrok.

Met vieze priemoogjes keek een man haar aan. Het kwijl liep nog net niet uit zijn mond, terwijl hij zijn tong langs zijn lippen haalde. Kriebels liepen over haar rug.

‘Wat heb je voor kleren aan, wijffie? Laat me eens kijken.’ Met een ruk trok hij het dekbed van haar af. ‘Oh, kijk die buik! Ik heb nog nooit een vrouw gehad met zo’n mooie buik.’ Zijn handen wreven er ruw overheen.

Laura wilde rechtop gaan zitten.

‘Blijf verdomme liggen, slet.’ Hij duwde haar ruw tegen het matras. Hardhandig trok hij haar rode hipster omlaag en beval haar om op handen en knieën op het bed te gaan zitten. ‘Ik mocht met je doen wat ik wilde van die vent van je.’

De man trok zijn broek uit, wikkelde Laura’s haren om zijn kleine, dikke hand en trok eraan. Ze kon geen kant op.

Met elke stoot duwde hij hard tegen haar buik.

Tranen stroomden over haar wangen. Ze liet hem zijn gang gaan: hij wilde waar voor zijn geld. Tegenwerken betekende dat het nog langer zou duren.

Na een dierlijk gekreun liet hij zich naast Laura vallen. ‘Zo wijffie, de komende twee maanden zal je mij elke week wel zien.’

Het geluid van een ontsnapte snik vulde de kamer. Haar pijn, de

vernedering, de angst wilde ook ontsnappen.

‘Waarom jank je?’

De man ging op zijn knieën naast haar zitten, greep haar bij haar keel en eiste een antwoord. Snakkend naar adem probeerde ze hem weg te duwen. Ze schopte steeds harder.

Hij liet haar los toen de deur van het slot gehaald werd. Ze hoestte en proestte

‘Wat is hier het probleem?’

‘Nick, ik wil niet twee maanden tegen een jankend wijf aankijken. Daar betaal ik niet voor.’ De man ritste de gulp van zijn broek dicht.

‘Bied je excuses aan.’ Huilend van de pijn liep ze moeizaam naar de man toe. Walgend drukte ze een kus op zijn wang. Met moeite wist ze uit te brengen hoezeer het haar speet, dat ze de volgende keer niet zal huilen.

De vent liep lachend de deur uit.

‘Ik voel me niet goed, Nick. Hij heeft mij echt pijn gedaan.’

De blik in Nicks ogen veranderde in iets wat niet veel goeds voor-spelde.

‘Sorry. De volgende keer zal ik niet tegenwerken.’

Laura viel op de grond dankzij een stomp in haar gezicht.

Vloekend trok hij haar aan haar haren mee. ‘Je moet je verdomme niet zo aanstellen!’

‘Nick alsjeblieft laat me los.’

Bij de badkamer liet hij haar los, gaf haar nog een trap na. ‘Vuile hoer. Ga verdomme douchen. En weet dat ik je dit betaald ga zetten.’

Moeizaam draaide Laura de douchekraan open.

We moeten weg hier, kleine. Maar hoe?

‘Die gast van net heeft tot het eind van je zwangerschap betaald. Aangezien het een verrekt mooi bedrag is, heb ik hem toestemming gegeven dat hij mag doen en laten wat hij wil. Ook ‘s nachts,’ schreeuwde Nick vanuit de deuropening, toekijkend hoe ze zich afdroogde.

‘Maar hij doet me zeer. Hij had zijn armen om mijn buik en drukte zo hard, het deed zoveel pijn.’

‘Geen zak mee te maken. Hij zal zijn reden gehad hebben. Vast omdat je hem zijn zin niet gaf!’ Nick trok de deur achter zich dicht en draaide hem op slot. Niet veel later ging de voordeur open en dicht.

Ondanks dat haar buik zeer deed, voelde ze een vaag teken van leven. Door haar tranen heen verscheen er een glimlach.

‘We hebben een week om weg te komen, uk.’ Laura stapte moeizaam terug in bed, pakte de laptop en kroop onder het dekbed.

Tof dat je mijn vriendenverzoek hebt geaccepteerd, hoe kan ik je helpen om normaal te zijn?

Liefs, Matt.

Zonder twijfel typte ze een antwoord terug.

Door mij als mens te zien.

Groetjes, Laura.

Op zijn Facebookpagina zag ze dat zijn vriendenteller op 1044 stond. De berichten die hij had ontvangen gingen allemaal over het feit dat het gisteren zo gezellig en geweldig was. De rest van zijn profiel vertelde dat hij veel toffe gisteravonden had. Zijn fotobestand liet concertfoto’s, foto’s van instrumenten zien en een actiefoto van iemand die een sprong maakte op zijn ski’s. Ze kon net een baardje zien, een skibril bedekte zijn gezicht en zijn hoofd was bedekt met een wollen muts.

Ik durf te wedden dat je nu op mijn pagina zit te snuffelen?

Geschrokken keek Laura om zich heen; met trillende vingers reageerde ze.

Ik ben alleen niets wijzer geworden.

Wat wil je weten dan? En, oh ja, ik zie je als mens of liegt je profielfoto?

Wat ik wil weten? Geen idee, eigenlijk. Mijn foto liegt niet en als je beter kijkt dan weet je waarom ik hulp nodig heb.

Voordat Laura op verzenden drukte, had ze haar antwoord een paar keer opnieuw getypt. Ze vroeg zich af of ze er verstandig aan deed of wat ze teweeg zou brengen. Ze keek naar haar buik en verzond het bericht. 'Voor jou, uk ... voor jou.'

En kijk, hier een foto van mij, net genomen dus dit ben ik, Matt. Samen met mijn vrienden proberen we onze dromen na te jagen in de muziek.

Ik ben 25 jaar en werk in de ICT. Mijn hobby's zijn muziek, lol maken met mijn vrienden en vakanties (ben ik ook hard aan toe).

Fijn dat je foto niet liegt. Maar, ik maak me wel druk om wat ik zie. Wat is dat in je hals?

Misschien moet ik me er niet mee bemoeien, ondanks dat je prachtige blauwe ogen hebt, zie ik daarin een hoop pijn. Weet dat je met mij kunt praten en dat eventuele geheimen veilig zijn bij mij.

Een paar vrolijke, groene ogen staarden haar aan. Hij had een scheve lach en zich waarschijnlijk een paar dagen niet geschoren. Donkerblond haar dat in een rommelige staart zat en een paar sprietjes die waren vergeten mee te nemen in het elastiekje, hingen voor zijn gezicht.

Je lijkt mij een vrolijk persoon. Ja ik heb, nee, ik lééf in pijn. Ik wil hier niets over vertellen omdat ik hier Laura wil zijn. Normaal wil zijn.

Hoezo pijn?

Laura voelde haar hart sneller kloppen. Bijtend op haar lip, gaf ze antwoord.

Door mijn vriend. Ik zeg nu al te veel. Ik snap als je niet meer reageert.

Laura's buikpijn werd erger. Ze sloot haar laptop en ging liggen. Door de krampen in haar buik kon ze haar draai niet vinden. 'Doe me dit niet aan, uk. Het spijt me, kleine,' mompelde ze. Het zweet brak haar uit toen de krampen heviger werden en elkaar steeds sneller opvolgden.

Laura gilde het uit.

De slaapkamerdeur werd van het slot gehaald en vloog open.

‘Wat is er aan de hand?’

‘John, pijn, zoveel pijn.’ Laura kronkelde over het bed.

John greep zijn mobiel. ‘Nick, als de donder naar huis komen. Het gaat niet goed hier.’

Een half uur later liep Nick de slaapkamer binnen. Hij ging door het lint toen John opperde een ambulance te bellen.

‘Waag het niet om de hulpdiensten hierheen te halen.’

‘Ze bloedt, man.’ Lichte paniek klonk door in Johns stem.

Elke cel in haar lichaam voelde alsof het in brand stond; de tranen op haar gezicht mengden zich met het koude zweet.

‘Dat zie ik godverdomme ook wel. In het ziekenhuis kan ik haar niet in bedwang houden. Zij houdt haar bek niet.’

Tussen de pijn door zakte Laura steeds weg.

‘Dus je hebt liever dat je dadelijk aan al haar vaste klanten moet uitleggen dat je haar begraven hebt in de achtertuin?’ kaatste John terug.

De kamer werd wazig en de twee mannen waren niet meer dan een vlek in haar blikveld.

Nick liep ijsberend rond. Zijn ogen verlieten Laura niet, die niet reageerde op de klappen die John in haar gezicht gaf.

‘Zwakke pols, man, je raakt haar kwijt. En ik ken wel iemand die kan helpen.’

‘Bel godverdomme dan om hem hier te krijgen,’ zei Nick met verheffende stem.